

Sygn. akt IX W 2846/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Jarmołowicz

w obecności oskarżyciela publ. M. L.

po rozpoznaniu w dniach 19 października i 23 listopada 2016 r. sprawy

G. K.

syna M. i E. z domu T.

ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 16 sierpnia 2016 r., w O. przy ul. (...) w restauracji (...) wyłudził pożywienie i napój w kwocie 105,- zł bez zamiaru uiszczenia należności na szkodę M. G. (1)

- tj. za wykroczenie z art. 121 § 2 kw

ORZEKA:

I. obwinionego **G. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **121 § 2 kw** skazuje go na **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 121 § 3 kw **orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody** poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. G. (1) kwoty 105,- (sto pięć) złotych;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 16 sierpnia 2016r. G. K. przyszedł wraz z trójką znajomych do restauracji (...) mieszczącej się przy ul. (...) w O.. Po wejściu do lokalu zamówił 0,5 butelkę wódki (...) za kwotę 45,- zł i 3 soki po 5,- zł każdy. Wraz z towarzyszącymi mu znajomymi zajął miejsce przy stoliku znajdującym się na piętrze lokalu. Gdy kelnerka przyniosła do stolika alkohol, G. K. zamówił dodatkowo 2 porcje flaków za kwotę 10,- zł każda, golonkę oraz naleśnik z owocami za kwotę 19,- zł. Po chwili M. M. (1) poinformowała obwinionego, iż restauracja nie zrealizuje jego zamówienia na golonkę. W związku z tym G. K. domówił dodatkową porcję flaków. Po chwili obwiniony wraz z znajomymi przenieśli się do stolika mieszczącego się pod parasolami na zewnątrz lokalu. Mężczyzna w trakcie zamawiania posiłku zachowywał się względem M. M. (1) arogancko, składając propozycję które ją krępowały m.in., ogrzania nówek”. W związku z tym kelnerka poprosiła swojego chłopaka K. S. (1) aby dostarczył G. K. brakujące zamówienie do stolika. G. K. spędził ze

znajomymi w lokalu łącznie ok. 2 godziny. Po zakończeniu spotkania obwiniony nie uiścił należności za zamówienie, wyłudzając napój i pożywienie na kwotę 105,- zł, na szkodę właściciela lokalu M. G. (1).

W związku z powyższym oskarżyciel – Komisariat Policji w O. skierował do Sądu Rejonowego w Olsztynie, wniosek o ukaranie obwinionego z art. 121 § 2 kw.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

[**dowód:** zeznania świadka M. M. (1) k. 39v, zeznania świadka M. G. k.40, zeznania świadka K. S. (1) k.41, częściowo zeznania świadka I. M. k. 12-13, 41]

Obwiniony **G. K.** ma 38 lat. Z wykształcenia jest mechanikiem. Obecnie pracuje na Stacji Paliw (...). Jest rozwodnikiem. Na jego utrzymaniu pozostają 18 letnia córka, na którą płaci alimenty w wysokości 350 zł, był wcześniej karany za przestępstwo, za które odbył karę pozbawienia wolności w 2007 roku, był karany za wykroczenie z art. 97 kw, nie był leczony psychiatrycznie. [**dowód:** wyjaśnienia obwinionego k. 39, dane osobopoznawcze k. 27, notatka urzędowa k. 24]

Obwiniony **G. K.** na etapie czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż w dniu zdarzenia, zauważył znajomych: R., G. i C. siedzących przy stoliku przed lokalem (...) w O. i postanowił do nich dołączyć. Gdy podszedł do stolika, jeden ze znajomych zapytał go, czy chce coś zamówić. Wówczas obwiniony poprosił aby zamówił mu cokolwiek. Tego dnia obwiniony nie spożywał alkoholu, był trzeźwy i nie zamawiał nic osobiście. Miał spotkać się z koleżanką i dlatego co chwilę wychodził z lokalu. Gdy wrócił czekały na niego zamówione przez znajomego naleśniki. Po ich skonsumowaniu poszedł do centrum miasta aby spotkać się z I. M.. Spotkanie trwało około 30 minut. Gdy wrócił do restauracji, jego znajomi opuścili już lokal. Choć obsługa widziała jak wrócił do lokalu, nie upominała się jednak o należność za zamówienie.

G. K. w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniając przed Sądem podał, iż nie poczuwa się do winy, a przebieg zdarzenia były inny niż przedstawia to pracownicy lokalu. Tego dnia obwiniony został zaproszony do stolika znajomych, których poznał na wakacjach, jednak obecnie nie pamięta już ich imion. Obwiniony zjadł zamówiony przez kolegę posiłek. Po powrocie ze spotkania nie zastał już w lokalu znajomych, w związku z tym wyszedł z restauracji, nie regulując rachunku [**dowód:** wyjaśnienia obwinionego k. 39-39v, k. 17-18,20-21]

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego należało uznać za wiarygodne częściowo. Sąd podzielił je jedynie w tej części, w której przyznał on, iż w dniu zdarzenia był w lokalu gastronomicznym (...) w O. gdzie spotkał się z ze znajomymi. W ocenie Sądu pozostałe wyjaśnienia złożone na etapie postępowania wyjaśniającego i rozprawie, stanowią przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Konfrontując je z pozostałymi dowodami Sąd uznał, iż są one sprzeczne z zeznaniami przesłuchanych w tej sprawie świadków: M. M. (1), I. M., M. G. (1), a nadto są nielogiczne i niespójne. W szczególności zwraca uwagę rozbieżność wyjaśnień obwinionego z zeznaniami I. M., która zaprzeczyła, iż tego dnia spotkała się z obwinionym. Świadek rozmawiała z nim jedynie telefonicznie, w a w ciągu dnia przebywała w O.. Nadto deklarowane przez obwinionego okoliczności, wydają się wątpliwe w świetle zeznań kelnerki - M. M. (1). Spostrzeżenia tego świadka pozostaje w toku procesu niezmiennie, i są one wymowne bowiem jednoznacznie dowodzą, iż to obwiniony składał u niej zamówienia na napoje i posiłki, a po zakończonym spotkaniu nie uregulował rachunku. Jej zeznania były spójne, logiczne i w pełni korespondowały z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Nadto zważyć należy, że świadek była osobą zupełnie obcą dla obwinionego, a G. K. znała jedynie z widzenia, jako klienta lokalu. Świadek w sposób obszerny, przekonujący i konsekwentny przedstawiła przebieg spotkania obwinionego ze znajomymi oraz treść złożonego przez niego zamówienia w restauracji. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do stwierdzenia, aby świadek w sposób nieobiektywny i nieuzasadniony miała pomawiać obwinionego o czyn, którego nie popełnił. Jej depozycje znajdują potwierdzenie w zeznaniach K. S. (2) i M. G. (3)- właściciela lokalu, którego M. M. (1), bezpośrednio po

zdarzeniu poinformowała o nieuiszczeniu należności przez obwinionego. Nadto M. G. (3) wskazał precyzyjną kwotę na jaką opiewało zamówienie oraz ilość i rodzaj zaserwowanych obwinionemu napojów i posiłków. Dowód z jego przesłuchania wspiera (...). Świadek na bieżąco relacjonowała mu przebieg zdarzenia, nie zapominając o szczegółach, takich jak krępujące ją zachowanie obwinionego. Natomiast te okoliczności potwierdził w swoich zeznaniach świadek K. S. (1). Dodatkowo świadek słyszał, iż obwiniony zostawił nieuregulowany rachunek w restauracji. Świadek nie miał żadnego celu aby zeznawać nieprawdę i obciążać bezpodstawnie obwinionego, który był dla niego osobą obcą i w żaden sposób nie skonfliktowaną. K. S. (1) każdorazowo wskazywał na ograniczony krąg informacji, których był bezpośrednim obserwatorem, a zwarte w jego zeznaniach twierdzenia wyzbyte są negatywnych treści. Nie budzą wątpliwości Sądu drobne rozbieżności i nieścisłości pomiędzy relacją M. M. a wtórną relacją świadków. Sąd dopatrzył się tu w szczególności rozbieżności co do liczby zamówionych przez obwinionego soków. Sąd przyjął w tym zakresie wersję podawaną przez M. M., iż zamówienie opiewało jedynie na 3 soki.

Natomiast Sąd powziął wątpliwość co do wiarygodności zeznań I. M., bowiem świadek zeznawała odmiennie na różnych etapach postępowania. W ocenie Sądu wiarygodna jest jej wersja w której wskazując, iż w dniu zdarzenia nie spotkała się z obwinionym w centrum O.. Świadek na rozprawie zeznawała, iż w tym dniu kontaktowała się z obwinionym jedynie telefonicznie, nie mające wiedzy o spotkaniu.

Sąd uznał również za wiarygodne ujawnione na rozprawie dowody w postaci dokumentów: danych o karalności k. 24, grafik k. 14, notatki urzędowej k. 15. W ocenie Sądu wiarygodność tych dowodów nie budziła wątpliwości. Znalazły one również pełne potwierdzenie w wiarygodnych osobowych źródłach dowodowych.

W konsekwencji Sąd uznał, że dowody w sprawie, w sposób niebudzący wątpliwości wykazały winę i sprawstwo obwinionego w zakresie wyczerpania znamion wykroczenia z 121 § 2 k.w. Zgodnie z tym przepisem, kto kto bez zamiaru uiszczenia należności wyłudza pożywienie lub napój w zakładzie żywienia zbiorowego, przejazd środkiem lokomocji należącym do przedsiębiorstwa niedysponującego karami pieniężnymi określonymi w taryfie, wstęp na imprezę artystyczną, rozrywkową lub sportową, działanie automatu lub inne podobne świadczenie, o którym wie, że jest płatne, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności, albo grzywny.

Dokonując oceny prawnej zachowania obwinionego należy uznać, iż w dniu 16 sierpnia 2016r., w O. przy ul. (...) w restauracji (...) wyłudził pożywienie i napój w kwocie 105,- zł bez zamiaru uiszczenia należności na szkodę M. G. (1). Pracująca w restauracji kelnerka M. M. bezspornie wskazywała, iż to obwiniony w tym dniu skorzystał ze świadczeń gastronomicznych lokalu (...) i nie opłacił zarówno ceny posiłku jak i zamówionych napojów. Jednocześnie Sąd nie miał wątpliwości, iż karygodne zachowanie obwinionego, a nie towarzyszących mu kolegów wywołało w szkodę mieniu pokrzywdzonego w wysokości 105,- zł. G. K. był osobą, która zarówno złożyła zamówienie na napoje i pożywienie w restauracji (...) jak i nie uregulowała za nie należności, pomimo powinność uiszczenia opłaty z góry lub - najpóźniej - niezwłocznie po skorzystaniu ze świadczenia. Ustosunkowując się do linii obrony obwinionego należało wskazać, iż powoływane przez niego okoliczności stanowiły poboczne kwestie, nie były ściśle związane z zarzuconym obwinionemu wykroczeniem. W ocenie Sądu obwiniony tego dnia nie został jedynie zaproszony do stolika znajomych, których na marginesie imion nie pamięta, a zamawiał na własny rachunek zarówno napoje jak i posiłki, nie regulując należności. Poboczną kwestią dla przypisania sprawstwa obwinionemu pozostaje również okoliczność czy spotkał się tego dnia z I. M., zwłaszcza, że świadek temu wyraźnie zaprzeczyła. Również to czy obwiniony skosztował tego dnia potrawy oraz wypił zamówiony alkohol i soki, również pozostają kwestią drugorzędą, skoro nie uregulował należności za złożone w tym dniu zamówienie. Nadto uchybienia zaistniałe na etapie postępowania przygotowawczego, a polegające na niezabezpieczeniu monitoringu lokalu, nie mogły być decydującą kwestią przemawiającą za niewinnieniu G. K. od popełnienia zarzuconego mu czynu, skoro jego sprawstwo zostało wykazane wiarygodnymi dowodami osobowymi.

W ocenie Sądu zachowanie obwinionego było zawinione. Wiedział, jako osoba dorosła, poczytalna, znająca normy społeczne, iż po skorzystaniu ze świadczeń udostępnianych przez restauratora, winien za usługę zapłacić w drodze uiszczenia ceny posiłku i napoju. Obwiniony skorzystał więc ze świadczenia przy świadomości, że usługa ta jest płatna. Obwiniony działał więc umyślnie z zamiarem bezpośrednim, wyłudzając posiłek i napoje na szkodę majątku

pokrzywdzonego. Pośrednio o braku zamiaru obwinionego uiszczenia należności za wykonaną usługę po opuszczeniu lokalu świadczy również to, że pomimo upływu ponad 3 miesięcy od daty zdarzenia nie uiścił on należności za posiłek i napoje.

Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego jako średni. Należy mieć tutaj na względzie, nie tylko rodzaj naruszonego dobra, ale również okoliczności popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, postać zamiaru z jakim działał, w tym zachowanie w stosunku do pracownicy lokalu gastronomicznego.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 kw, ustawowymi granicami zagrożenia przewidzianymi przez ustawodawcę, oceniając zwłaszcza stopień społecznej szkodliwości czynu, a także cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę, uprzednią karalność za wykroczenie, jego aroganckie zachowanie względem pracownicy lokalu w trakcie popełnienia wykroczenia. Sąd nie znalazł w zachowaniu obwinionego okoliczności łagodzących.

Mając na uwadze, iż rozmiar wyrządzonej szkody w mieniu pokrzywdzonego nie był wysoki, oraz fakt uprzedniej niekaralności za podobne wykroczenia, Sąd uznał, że kara grzywny w wymiarze 500 złotych będzie adekwatna do popełnionego wykroczenia. Wymierzona obwinionemu kara odpowiada kryminalnej zawartości jego czynu oraz celom zapobiegawczym i wychowawczym kary, które ma osiągnąć w stosunku do niego. W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara uświadomi obwinionemu naganność popełnionego czynu i nakłoni go do przestrzegania prawa i podstawowych zasad współżycia społecznego.

Jednocześnie na podstawie art. 121 §3 kw zobowiązano obwinionego do naprawienia wyrządzonej szkody, przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 105, -zł złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody.

Mając na względzie sytuację materialną obwinionego, Sąd zwolnił go od uiszczenia kosztów postępowania i opłaty w oparciu o art. 624 §1 kpk w zw. z art. 119 kpw.